

KIS HATAP

... KÖLTÖGETTE A LUSTA LÜLLÜKÉT. (Lásd a 214. lapon.)

LIX. köt. 14. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. szeptember 30-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

NAGYON szép dolog az, ha valaki jeles és fontos cselekedetet vitt véghez; teljesen jogos, hogy büszke legyen rá és meg legyen elégedve saját magával. Zoltán és Szidike hajlandók is voltak rá, hogy ilyen-formán büszkélkedjenek, csak az a hiba esett a dolgukban, hogy igazában biz' ők nem tudták, voltaképen mit is vittek véghez? Hogy az öreg grófné, meg Orsolya anyó és talán Magduska is szerepel a rejtélyben, azt sejtteni sejtették; de hogy ki miért és miképen: azt még csak sejtteni sem tudták. Ez hát nagyon megcsappantotta a büszkeségöket, ellenben még nagyobbra növelte a kíváncsiságukat.

— Jaj, az az apácska! De csak borzasztóan kegyetlen ember! Semmit sem lehet kitalálni a leveléből. No, de csak legyen itt, majd bele csimpaszkodunk és addig nem eresztjük el, míg ki nem vallatjuk!

Ha lassan is, de csak mult az idő és harmadnap estére Bodrogi ur szerencsésen megérkezett. A viszontlátás örömei közt egyelőre bizony nem igen gondoltak semmi egyébbre. A jó apa legfőképp az ő kedves beteg leánya iránt érdeklődött s nagy örömmel látta, hogy Sáríkáknál már is mutatkozik egy kis javulás. A néninek és Sáríkáknak, de Szidikének és Zoltánnak is viszont százféle kérdezni valója volt az otthoni dolgokról. Már a vacsoránál ültek, de még mindig úgy látszott, hogy Bodroghy ur mint ha csak azért jött volna, hogy kedvére cseveghessen gyermekeivel.

Ugy mellékesen persze esett szó az öreg grófnéról is, a Sáríka kocsikázásáról, közben meg Szidike és Zoltán is elmondhat-

tak egyet-mást az Orsolya anyóval és Magduskával kötött barátságáról, meg hogy mit beszéltek a száz esztendőös boszorkával. Ámde, Szidike és Zoltán nem csekély meglepődésére, apácska éppen nem kérdezősködött, nem fürkészgetett; azt persze nem vették észre, hogy atyjok lassacskán mindent elmondattott velök, amit csak tudtak, de nem árulta el, mi hát az a gombolyag, melyet le akar gombolyítani. Csak egy izben feledkezett meg kissé, mikor Zoltán azt beszélte, hogy Andor gróf valami nagy kincsét bizta a vén Orsolya anyóra, ez pedig esküvel fogadta meg, hogy nem árulja el és nem adja az öreg grófné kezébe.

— Az nem baj, szólott Bodrogi ur. Ha nem adja, megszöktetjük.

Bámulva nevettek a gyermekek.

— Megszöktetni kincset! Hogy lehet az, apuska?

— Majd megvállik. Egyáltalában ti most ne törjétek ezen a dolgon a fejeteket. Ha lesz valami megtudni való, megtudjátok. Most pedig későre jár az idő, menjetek aludni.

Okosabbak tehát most sem lettek ebben a dologban, ámbár megjött apácska; csak a reménységök növekedett, hogy rövid idő múlva megtudnak valamit. No, ebben aztán nem csalódtak.

Nem csalódtak, de az kissé zokon esett nekik, hogy a néni és Sáríka hamarább megtudtak valamit. Mert amikor másnap reggelizni mentek, az asztalnál már együtt találták apácskát, Lujza nénit és Sáríkákat, akik mint ha épp valami fontos tanácskozást fejeztek volna be, mert Bodroghy ur így szólt:

— Nagyon óvatosan, nagyon tapintatosan kell hozzá nyulni. Csak úgy sikerülhet.

Eg
pedig
kalap

— S
öreg
kapha

—
szólt

—
Tes
És de
solyog

—
Bod
végre
dettne

—
a jege
többi

—
Maj
mondá

—
megtud
esiak

Igaz!
magyar
Sáríka
delután

—
Ez
hatott
mint s

— V
sugta

—
Ebéd
irt meg
elvitte,
térjen

—
otthon
szokott

Egyebet nem szóltak, reggelizés után pedig az apa mindjárt fogta a botját és kalapját.

— Sietnem kell, hogy otthon találjam az öreg grófnét, mondá. Szép az idő, kedvet kaphat kocsikázni.

— Vajha jó sikerrel járnál apuska! szólt Sáríka.

— Én jót remélek, felelé ez és távozott.

Tessék! Hát Sáríka már be van avatva. És dehogy árulna el valamit! Csak mosolyog.

Bodrogi ur egész délig oda járt. Mikor végre megjött, nagyon komolynak, de elégedettnek is látszott és így szólt:

— Győztem! Nehéz volt megoldvasztani a jeget, de sikerült. A kezdet megvan. A többi majd megjön.

Majd Szidikéhez és Zoltánhoz fordulva mondá:

— No, kedves kis buksik, nem sokára megtudjátok, amire látom, szörnyen kíváncsiak vagytok. De jussotok is van hozzá. Igaz! Megtudnátok-e a szobalánynak jól magyarázni, hol lakik az a Magduska? Sáríka még nem is ösmeri, ide akarja hívni délutánra.

Ez ugyan már előbb is eszébe juthatott volna Sáríkáknak. De jobb későn, mint soha.

— Valami célja van vele apácskának. sugta Zoltán Szidikének.

Ebéd után Sáríka néhány szíves szót írt meghívóul egy névjegyre s a szobalány elvitte, azzal az utasítással, hogy vissza ne térjen Magduska nélkül.

— Most, korán délután, bizonyosan otthon találja, mondá Szidike. Csak később szokott körül járni a palaczkjaival.

És Zoltánnal együtt nagy kíváncsisággal leste Magduska érkezését. Hiszen apácska maga mondta, hogy most már nem sokára megtudják, amire oly nagyon kíváncsiak. Apácska pedig nagyon pontosan be szokta váltani a szavát.

Be bizony, de mégis úgy látszott, hogy van egyéb fontosabb dolga is, mint az ő kíváncsiságuk kielégítése. Mert egyszerre csak, épp mikor már körülbelül várhatták Magduska érkezését, Bodroghy ur így szólt:

— Zoltán fiam, fogd a kalapodat, kalauzom leszel egy darabon.

— Hogyan, apácskám! Elmegyünk? Nem várjuk meg Magduskát?

— Egyelőre nem várjuk meg. Majd elbeszélget ő Sáríkával és Szidikével és alkalmasint még itt találjuk, mire vissza térünk.

A két testvérnek nagyon leesett az álla. Nem sokat jelenthet a Magduska látogatása, ha apácska nem beszél vele. No de türelem! Meg kell bizni apa szavában.

Zoltán tehát fogta a kalapját és ment az apjával.

— Hová vezesselek, apácska? kérde a kapu előtt.

— Annak az öreg Orsolya anyónak a házához.

Nagyot ámult Zoltán. Ez már csak furcsa! Magduskát magukhoz hivatják, ők meg éppen ekkor oda mennek Magduskákékhöz.

— Jól van no! biztatta magát Zoltán. Bizonyosan ott tudok meg valamit. És hamarabb fogom tudni, mint Szidike.

Jaj, csak annyi csalódás ne volna a világon! Mert Zoltánnak ez a reménykedése is kutba esett.

Szaporán gyalogoltak s utközben találkoztak is Magduskával, ki a szobalánytól

... VELŐK SZEMBEN MAGDUSKA. (Lásd a 213. lapon.)

kisé
csak

mon

siess

T

Orso

a ke

ur m

igy s

Nég

káva

T

akár

csak

pedig

haza

jobb

jól lá

és Sz

No

sem

melle

(Lásd

is vi

külön

Osak

Mag

akko

várna

inkál

lesz

együ

Mag

kisérve a tulsó soron ment, úgy hogy Zoltán csak futólag inthetett neki.

— Ott megy Magduska! Hozzánk megy! mondá aztán apjának.

— Nagyon jól van, felelé ez. Akkor hát siessünk!

Tehát siettek és nem sokára eljutottak Orsolya anyó házához. A vén anyóka épp a kertescskében tipegett ide-oda s Bodroghy ur már a kis-kapunál meglátta. És ekkor így szólt:

— Most már haza mehetsz, Zoltán fiam. Négy szem közt kell beszélnem az anyó-kával.

Tessék! Nem borzasztó ez? De már akár borzasztó volt, akár nem: Bodroghy ur csak egymaga lépett be a házba, Zoltán pedig kénytelen-kelletlen, szép lassacskán haza ballagott.

— Meglehet, hogy mégis Szidike járt jobban, gondolá. Sáríka már tud valamit, jól láttam. Hát ha épp most beszélnek róla és Szidike hallgatja!

No, fölöleges volt irigykednie; Szidike sem járt jobban. Ott ült ugyan Sáríka mellett, velük szemben pedig Magduska (Lásd a képet a 212. lapon.), beszélgettek is vidáman sok mindenféléről, de valami különösen érdekeset Szidike nem hallott. Csak amidőn már jócskán mult az idő és Magduska illedelmesen elköszönni készült, akkor mondott Sáríka ennyit:

— Még nem mehet, Magduska. Meg kell várnia atyámat, mert az igazat megvallva, inkább ő kérette ide. Nem sokára itthon lesz és valami nagyon fontos dologban kell együtt valahová menniök.

— Velem? Mi lehetne az? csodálkozott Magduska.

— Én nem mondhatom meg. Csak annyit tudok, hogy több ember boldogsága függ tőle.

Már Zoltán is rég otthon volt és hármában csevegtek még jó ideig, mikor végre nyílt az ajtó és belépett Bodroghy ur, derüs arcczal, kezében iratokkal.

— Ez Magduska, ugy-e? És hajlandó rá, hogy velem jöjjön, nemde?

— Hogy ne, ha valami jót tehetek, szólt Magduska. De Sáríka kisasszony szavaiból nem igen értem...

— Majd elmondok mindent utközben a kocsiban. Siessünk!

Néhány percz mulva kocsiban ültek, mely kirobogott velök a városból. Bodroghy ur beszélt, beszélt, Magduska hallgatta és azt hitte, hogy álmodik... S a kocsi végre megállt a gróf Szigetváryné kastélya előtt. A kastélyból gyorsan, izgatottan lépett ki az öreg grófné, Bodroghy ur pedig kézen fogva a szinte kábult Magduskát, a grófnéhoz vezette.

— Íme, grófné, elhoztam. Fogadja szívébe unokáját, Andor gróf leányát, Magduska grófkisasszonyt!

(Vége következik.)

AZ ÁLMOS PACSIRTA.

— Madár-mese, képekkel. —

— Lül-lü! Lül-lüke! Lül-lü!

Semmi válasz.

— Lül-lü! Nem hallod? Ideje fölkelni! Megint csak semmi válasz. Szegény Pacsirta mama aggódva és ijedezve ugrált és röpködött a fészke körül.

— Lüllükém, kedves leányom, ébredj hát! Jaj, de nagy álmos-táska vagy! Kelj már föl, ha mondom! Még bizony megérem, hogy még a majorságban is mind talpon

lesznek az emberek, mire te kibújsz az ágyból. Az pedig már csak nagy szégyen volna!

Lüllüke, a kisebbik pacsirta kisasszony, nagyot ásított, aztán lustán nyújtóztatta a szárnyait. Szörnyű módon nem szerette, ha korán zavarták ki az álmából.

— Jaj, mama, miért nem engedsz még egy kicsit szunyókálni? szolt durczásan. Még nem lehet olyan késő.

— De hiszen láthatod, hogy már kél is nap.

— No bizony! Az semmit sem bizonyít. A nap ma valami okból korábban kel, mint máskor. Olyan édesen aludtam! Minek is keljek föl olyan korán? Hiszen már hiba nélkül tudom a leczkémét, gyakorolnom sem köll.

De mind hiába huzódzott, Pacsirta mama ezuttal nem tágitott s Lüllüke kisasszony kénytelen-kelletlen végre mégis csak fölkel.

Röstelte, sajnálta Pacsirta mama, de már biz' az mégis csak úgy volt, hogy Lüllüke egészen kiütött a familiából. Ő volt az egyetlen, aki nem szeretett korán kelni. Már pedig, mindenki tudja, pacsirtáéknál ez öreg hiba. Mert pacsirtáék azzal dicsekednek, hogy minden lábas és szárnyas jószág közt ők kelnek legkorábban, ők köszöntik csattogó dalukkal a fölkelő napot.

Épp azon a nyáron pedig különösen fontos volt, hogy mindenki pontosan teljesítse a feladatát. Mert a nagy dal-verseny már ki volt hirdetve. Csak hogy senki sem tudta pontosan, mely napon, mely órában lesz.

Mert, tudjátok, minden esztendőben nagy dalverseny van a madarak-országában. A próba-éneklésnél Lüllüke kisasszony oly gyönyörűen zengett és csattogott s egyuttal oly magasra emelkedett föl a levegőben, hogy a mamája könyezett nagy örömeiben.

— Bizonyos, hogy megnyeri az évi nagy díjat. Jaj, csak el ne aludja a versenyt! Ki tudja, máris el nem aludta-é?

Mert úgy volt ám elrendezve, hogy semmi-féle fortély és csalafintaság se ront-hassa meg az igazságos ítéletet. Mindenki zengjen, amint hivatása és kötelessége parancsolja. És mikor nem is gyanítja, egyszerre csak ott van a szigorú pályabíró, hallgatja, hallja és ítél is azonnal. Pályabíró pedig a nagy szürke-fekete Varju ur volt, kiválókép alkalmas erre a fontos tisztségre, mivel hogy nem csak az erdőt-mezőt ismerte, hanem sokszor ellátogatott a városokba is, nagy világot látott, saját maga pedig nem törekedett művészi dicsőségre, bölcsen tudván, hogy az ő hangjának némiképen fogyatékos a zengzetessége. Ám így aztán annál inkább megbizhattak az ítélete pártatlan-ságában.

Leste is hát mindenki, aki számot tartott a nagy jutalomra. És mivel senki sem tudta, mikor fog megjelenni, mikor fog hallgatózni: minden pályázónak arra kellett törekednie, hogy mindig pontosan és a lehető legjelesebben végezze ének-produkcióját. A jó Pacsirta mama tehát ezért költögette a lusta Lüllükét. (Lásd a képet a czim-lapon).

Tavaszkor Lüllüke még csak föl tudott idején kelni, de amint a nyár beköszönt és előbbre haladt, egyre bajosabbá vált az állapot, mert a nap egyre korábban kelt, tehát minden jóra-való pacsirtának is egyre korábban kellett szárnyra kelni a fészekből.

— Szörnyűség! duzzogott Lüllüke. Olyan rövid az éjszaka, hogy még jóformán el sem bóbiskoltam, már megint virrad. Hiszen csak aludni is kell talán!

Pacsirta mama megtett mindent, amit tehetett, minden reggel pontosan felköltötte

Lüllükét, sére. Igen Szétnézett gatta:

— No,

Csak úgy felhő. Mi pedig nem

És egy-lyen aludt. nyi vesződs. Lüllüke m latokkal f sem tagad magasabbr egyszer ha lenül neki

No's, a mélyen ber nem muta hogy megén szállongani beszélte, h hogy az id Persze, ne Szarka né Inkább hit tén el-ellá minden est nap Varju meg fog j tudja és es

Erre a l ébredt más lal röppent rüség volt a kis Ökör posnak, Va sem, harma

Lüllükét, csak aztán indult eleség keresésére. Igen, de mit csinált a kis lusta? Szétnézett álmos szemeivel és azt mondogatta:

— No, ma igazán kár volna kimozdulni. Csak úgy lógatja le a lábát a sok nehéz felhő. Mindjárt megered az eső, akkor pedig nem lehet röpködni.

És egy-két pillanat múlva már ismét mélyen aludt. Ezért volt Pacsirta mamának anynyi vesződsége vele. No de az is igaz, hogy Lüllüke már nem szorult rá, hogy gyakorlatokkal fárasssa magát. Még az irigyei sem tagadhatták, hogy szebben zengeni-magasabbra emelkedni senki sem tud. Csak egyszer hallja Varju pályabíró ur, okvetlenül neki ítéli oda a nagy díjat.

No's, a tavasz rég elmúlt, a nyárban is mélyen benne voltak, de Varju uram még nem mutatkozott. Pedig már nagy ideje, hogy megérkezzen. Mindenféle hírek kezdtek szállongani s a bőbeszédű Szarka néni azt beszélte, hogy Varju ur már nem is jön, hogy az idén elmarad a jutalom kiosztása. Persze, nem igen hittek neki. Tudták, hogy Szarka néni sok hiábavalóságot fecseg össze. Inkább hittek a kis Ökörsemnek, aki szintén el-ellátogatott a kertek tájékára és minden este azzal a hírrel jött, hogy holnap Varju uram bizonyosan és okvetlenül meg fog jelenni, a faluban minden veréb tudja és csiripeli.

Erre a hirre még Lüllüke is korán fölébredt másnap hajnalban és csattogó dallal röppent a felhők felé. Igazán gyönyörűség volt látni és hallani. Igen ám, de a kis Ökörsem hire nem bizonyult alaposnak, Varju ur nem jelent meg. Más nap sem, harmad-nap sem.

— Tessék! Hát érdemes volt föláldoznom azt az édes hajnali álmomat? elégedetlenkedett Lüllüke.

És megint meggyült vele Pacsirta mamának a dolga minden istenadta reggel, annál inkább, mert maga sem tagadhatta, hogy a kis Ökörsem beszéde bizony csak üres szóbeszéd volt.

— Nem megmondtam? csörögte diadalmasan Szarka néni. Ugy-e mondtam, hogy az idén már nem is jön! Tudom én, amit tudok.

Lüllüke készségesen adott igazat Szarka néninek, de Pacsirta mama azt mondta:

— Aki lusta, szívesen kap rajta, ha ürügyet talál a lustálkodására. Csak hogy Szarka néni éppen úgy nem tud semmit, mint bár melyikünk. Tehát kiki végezze pontosan a dolgát!

Egy napon nagy eső köszönt be s Lüllüke este örvendezve biztatta magát:

— Országos eső, eltart legalább három napig. Holnap akár délig is alhatunk.

Reggel is szürke, boros volt az idő és bizony még Pacsirta mama is elaludt egy kicsit. De éppen csak egy kicsit, mert egy-két perccel mégis korábban kelt föl a napnál. Szaporán felköltögette a fiatalokat.

— Ó, hiszen esni fog megint! szolt Lüllüke.

— Az nem ok a heverésre. Ha esik, majd haza térünk. Most csak rajta, föl magasra, zengjük el a reggeli dalunkat!

Fölemelkedett s a fiatalok követték. Csak éppen Lüllüke nyújtózott, készülődött addig-addig, hogy végre is ott maradt a fészekben.

— No, az már igazán fölösleges fáradtság volna, hogy messziről nyakra-főre mene-

... NAGYSZERŰ KUKORIKU-NÓTÁVAL RAGADTA BÁMULATRA. (Lásd a 217. lapon.)

küljek haza
bizonyos.
duljak.

Ha pedig
okosabbat,

tek, a ma
Tarajos ka
ragadta bá
a képet a

küljek haza az eső elől. Mert esni fog, az bizonyos. Van eszem, hogy ki se mozduljak.

Ha pedig ki nem mozdult, mit tehetett okosabbat, mint hogy újra elbóbiskolt.

— Tudom, a többi madár atyámfia is ezt teszi, gondolá.

Nem biz' azok, nem azt tették. Kiki fölkel annak rendjén és idején. A verebek hangosan csiripeltek, a dalos madarak zeng-

... LETELEPEDETT EGY FA ÁGÁRA. (Lásd a 218. lapon).

tek, a majorság udvarán pedig a fiatal Tarajos kakas nagyszerű kukorikú-nótával ragadta bámulatra a baromfi népséget. (Lásd a képet a 216. lapon.)

— Remek, remek! vallotta meg még Rucza néni is.

A felhők lassanként oszladozni kezdtek, a nap elő bukkan s egyszerre csak nagy

izgalom támadt: a gyors röptü Fecske, a madárvilág postása, széthordta a hirt:

— Megjött Varju pályabíró ur! Itt van!

— Jaj, a fortélyos! Olyankor jött, mikor senki sem várta, csörögte Szarka néni.

— Persze, mondá a kis Okörszem, mondtam én, hogy el fog jönni. Szépen csöndben végig hallgatott mindenkit és bizonyosan még ma kihirdeti az ítéletet.

— És az én Lüllükém fogja elnyerni a jutalmat, szólta Pacsirta mama.

— Lüllüke? Hát az hol van? csörögte Szarka néni. Még ma nem is láttam.

— Jaj, csak nem feküdt vissza, mikor a többiekkel kiindultam hazulról? Utána köll nézmem.

— Már késő! Amott jön Varju uram!

S közeledett valóban a pályabíró, letelepedett egy fa ágára (Lásd a képet a 217. lapon.) és intett minden oldalra, hogy gyülekezzenek köréje. Jöttek is mind és feszülten lesték a szavait. Varju ur pedig ünnepiesen szóla:

— Rég vártatok, tudom; türelmetlenkedtetek is, úgy gondolom. De volt annak oka, hogy idáig késtem és már azt is hihetitek, hogy ez idén el sem jövök. Igaz ítéletet akarok mondani, igazán érdemesnek jutalmat juttatni. Érdemet pedig könnyen szerezni nem lehet. Vannak sokan, akik ideig-óráig hozzá látnak feladatuk teljesítéséhez, kivált ha jutalmat remélnek; de nincs a jóban kitartásuk, tehát nincs igazi törekvésük és ha késik a díj, ellankad a buzgalmuk is. Megvártam hát, hogy ki teljesíti híven, kitartóan feladatát, még ha tán a jutalomról le kell is mondania. Megtudtam és most már ítélnék.

— Kérem, kérem, várjanak csak, jövök én is és megmutatom, mit tudok.

Ezt Lüllüke kisasszony kiáltotta, akihez a Fecske szintén megvitte a hirt. Sietett most már, hogy a legszebb nótáját elzengje a pályabíró előtt, de ez így szólt:

— Soh' se fáradj! Inkább mondd meg, mit csináltál hajnal pirkadásakor, mikor köszöntened köllött volna a fölkelő napot. Nem hallottam a hangodat.

— Nem ám, mert javában aludt, csörögte Szarka néni.

— Ugy is tudtam, szólta Varju ur. Hát, akiben van tehetség, de nem teljesíti kötelességét, az jutalmat nem is kaphat. A nagy díjat a derék Tarajos ur kapja, aki esőben, napfényben egyforma pontosság-gal ébreszti föl a házat.

— Igaz, megérdemli! Éljen Tarajos!

Tarajos ur büszkén és elégedetten tért haza, de bezzeg annál inkább szegyenkezett Lüllüke és miatta az egész familiája. Hanem hát már megesett a szegyen, nem lehetett segíteni rajta.

Ettől fogva azonban pacsirtáéknál nagyon ovakodik mindenki a lustaságtól, korán kel mindenki és minden madár közül mint legelsők üdvözlük a fölkelő napot.

AZ ÁRMÁNYOS TONCSI.

SZÉP új képes könyvében gyönyörködve ült Iluska a ház előtt, mikor hallja, hogy a szomszéd Toncsi hívogatja.

— Iluska, gyere csak! Tudok valami jót!

— Mi az?

— Csak jőjj utánam, megmutatom.

Ment Iluska s kiértek a kert mögé. Itt büszkén szólt Toncsi!

— Nézd, pompás hintát csináltam. Hintázni fogunk!

Nagyon szerette Iluska a hintázást, tehát hintáztak. Ámde Toncsi egyszerre csak a hosszú deszka legvégére nehezedett és nem eresztette föl. Iluska fönn lebegett a magasban. Eleinte nem törődött vele, tréfára vette.

— Majd megunod. Én itt is jól mulatok.

Elő vette képes könyvét és nézegette. Végre mégis megelégtelt.

— No, most már elég. Elszédülök itt a magasban.

— El bizony. Pedig ott maradsz, ha ki nem váltod magadat.

AZ ÁRMÁNYOS TONCSI.

— Már ugyan mivel?

— Nekem adod azt a képes könyvet?

— Jól van, ha végig néztem, te is megnézheted.

— Nem úgy értem. Végkép nekem adod.

— O, azt nem tehetem.

— Akkor fönn maradsz, leszédülsz és kitöröd a nyakadat.

Szepegett Iluska, alkudozott is.

— Kölcsön adom egész napra... vagy három napra is.

— Nem alkuszom. Vagy nekem adod, vagy a nyakadat szeded.

No, már ez csak borzasztó! Iluska újra meg újra kezdte az alkut és e közben észrevétlenül csusszant a lejtős deszkán lefelé. Toncsi felé. Toncsi kérielhetetlen maradt, ámde Iluska egyszerre csak mit vesz észre? Azt, hogy majdnem lábával éri a földet. Leugrott és nevetve futott el.

— Most már kölcsön sem adom, nem fogod látni a szép képeket.

Toncsi hosszú képpel nézett utána.

— Ejnye no! Bele buktam az ármányba s most még ő nevet rajtam!

MIRE JÓ A HOSSZU HAJ. (Lásd a 221. lapon.)

fa

ny

hu

vá

vo

ká

ajé

szü

vo

ép

ny

MIRE JÓ A HOSSZU HAJ.

(Képpel a 220. lapo.)

*Ropp kutyúka magas parton
Ugrándoz a víz felett.
Ejnye, te kis haszontalan.
Hogy nem leled helyedet!
Ide mellém! . . . Nem megmondtam?
A könnyelmű állatkája
Zsupsz! . . . benn van már a habokban.*

*No, Roppika! Mi lesz már most?
Rajtad hogy segítek én?
»Jaj! Bocsdásd le hosszú hajad!
Ide hozzám, Esztikém!
Ernyőd a végebe kössed,
Oszd a fejedet kapd vissza,
Hogy Roppikát kimenthessed!«*

*Amint kérte, úgy is történt . . .
Megtoldám a kontyomat.
Szerencsésen kihalásztam
Az én szeles Roppomat.
Am büntetlen öt nem hagytam:
A fitoskájára kétszer
Biz' én oda koppintottam.*

HOMOKVÁRA PUSZTULÁSA.

— Apróka beszély, Tamás bácsitól. —

RÉGEN volt az, de ma is szinte látni vélem a gyönyörű várat, bástyáival, falaival, mely boldog gyerek-koromban anynyi szórakozást nyújtott nekem és Piroska hugomnak. Teljes joggal viselte a Homokvára nevet, mert valósággal homokból való volt egészen és ott állt az udvarunk sarkában.

Közös birtokunk volt, mert születés-napi ajándéku kaptuk. Már tudni illik a Piroska születése napján. Nekem nagy boszuságom volt a magam születése napjával, mert ez épp Karácsony napjára esett, ami pedig nyilvánvaló veszteség és károsodás. Mert

apa, mama, de még a nénik és bácsik is takarékos módon egy füst alatt rótták le a karácsonyi és születés-napi ajándékot, vagyis: én igazában soha sem kaptam születés-napi ajándékot.

Piroska szerencsésebb volt, az ő születése napja nyár közepére esett. Hiszen nem irigyeltem én tőle a bábut, ezüst gyűszűt, csipke-kendőt és más efféléit, amit ilyenkor kapni szokott, de egyszer mégis ilyenformát mondtam:

— Lám, Piroskának jobb dolga van, neki nem mondhatják Karácsonykor a Jézuska ajándékára, hogy az egyuttal születés-napi ajándék is.

Apánk véletlenül meghallotta és nevetve szólt:

— No, hát kaptok valamit, amivel együtt mulathattok.

— Mi lesz az apácska?

— A homok-domb ott az udvar sarkában.

Nagyon megörültünk neki, pedig ez a homok-domb igazán nem volt egyéb nagy rakás homoknál. Apácska javításokat végeztetett a házon, a kőműveseknek köllött a homok, de nagy rakás maradt ott, mikor már elkészültek a munkájokkal. Ezen a homok-rakáson én meg Piroska pompásan tudtunk játszani. Hol vár-kastélyt építettünk belőle, hol nagy hegyet, mely alatt hosszú alagut vezetett egyik oldalról a másikra; egyik napon diván lett, a másikon egyiptomi gúla . . . mindig találtunk valami ujat. A mester természetesen én voltam, de Piroska hűségesen segített, még a bábut is félre tette, ha hívtam. Csak azon busultunk, hogy apácska most már elhordatja a homokot. De hát ime, nekünk ajándékozta.

Játszottunk hát vele tovább. Nem kuttattuk, hogy voltaképen kié: az enyém-e, vagy a Piroskáé. Közös kincs volt. Igazában én rendelkeztem vele, mert az már csak természetes, hogy a hugocskámnak azt köllött tennie, amit én akartam. Többnyire készséggel tette, bár ha némelykor talán inkább bábuszatott volna. De már ebben nem ismertem tréfát. Tartsa szerencséjének, ha katonásdit játszom vagy labdázok vele, vagy pedig a homokból épített vár-kastélyba megteszem őt nemes vár-kis-asszonynak.

Mert a legremekebb, amit a homokból teremtetünk, egy gyönyörű vár-kastély volt. Napokig dolgoztunk rajta. Meredek hegyet lapátoltunk össze, melynek egyik oldalán kigyózó ut vezetett föl. A hegy tetején köröskörül bástyákat, falakat emeltünk, benn a vár udvarán kastélyt építettünk és büszkén gyönyörködtünk remek műünkben. Elneveztük Homokvárnak.

Épp elkészültünk a nagyszerű építkezéssel, mikor egy napon látogatók érkeztek: egy ismerős néni a kis leányával. Nekem bizony nem igen volt inyemre, mert Lottika (így hívták a kis leányt) csöppet sem törődött azzal, hogy én mit szeretnék játszani, hanem elő hozatta Piroskával mind a fél-tuczat bábút, aztán bele merültek a bábudiba. No, hát ott is hagytam őket a faképnél, elbolyongtam egymagam, nem is tértem vissza a házba, csak mikor este már láttam, hogy a koci elrobog a vendégekkel.

Más nap valami igazítani valót találtam Homokvára falain. Hívtam Piroskát, hogy segítsen. Épp ölében tartotta egyik bábuját s azt felelte:

— Most nem mehetek. A Melinda szoknyácskája el van szakadva, meg köll igazítanom.

— Ráérsz máskor is. Csak jőjj szaporán!

— Nem mehetek, mert még így találom felejteni. Tegnap is úgy rösteltem, mikor Lottika figyelmeztetett rá. Még bizony azt hiheti, hogy gondatlan kis mamájok van a bubáimnak.

— Ugyan, ne légy olyan oktondi azokkal a bábukkal! Tedd le rögtön, ha mondom!

Máskor Piroška soha sem ellenkezett, ha ilyen erélyesen szóltam; most azonban — hallatlan! — ezt felelte, még pedig nagyon határozottan:

— Éppenséggel nem látom be, miért köllene mindig annak történni, amit te akarsz? Lottika is mondta, hogy az nincs rendjén.

No, már ez szörnyőség! A szelid engedelmes Piroška szembe száll velem. Elfogott a pulyka-méreg.

— Ugyan ugy-e? Hát ez a gyönyörűséges Lottika ellenem áskálódott? No, mindjárt láttam én, hogy az ilyenféle leánytól semmi jó sem telhetik. De azt hittem, hogy te nem vagy olyan, mint a többi leány.

Erre meg Piroška — még borzasztóbb szörnyőség! — nagyot nevetett.

— Már ugyan miért ne volnék éppen csak olyan, mint a többi leány?

— Miért... miért...? Hát... hát...

Biz' én nem találtam semmi okos feleletet erre a fogas kérdésre. Annál rosszabb! Micsoda vakmerőség az, hogy így sarokba mer szorítani? Itt most már csak amugy huszárosan vághatom ki magamat. Keményen, háragosan kiáltám:

— Hát es afféle oktondi teszi a testvérem vagy nem jár?

— Most felelte Piroška.

Ez lázadás tehettem ellenem és büszkeségem.

Vagy egy várnál foglalkoztat a baba szoknyával az előbbi makacsos, hogy jöjj venni a játékokat.

— Ide ne jössz sen. Itt többet kell várni.

— Ó persze, én nem jövök, hanem csak nézem neked, hogy mit csinál.

— Ugyan, miért?

— Mert apám mondta.

— De nem kellene jönnöd?

— Már persze, de csak akkor, ha hozzá nyulj!

Igy pöröltünk, szerre csak megint termett ott.

— Ilyen te nem vagy komolyan. Nagyon sokat beszélsz, de nem jössz hozzám, csak a szájad nyitogatod.

Röstelkedve, duzzogva néztem rá, hogy kezdtek kiabálni.

Végre pedig megint a ketten hibáztattuk egymást, hogy a bábukat nem békéltük és megint vigan játszottunk a váránál.

— Hát csak azért, mert én nem játszom afféle oktondi leánnyal, aki a bábut előbbre teszi a testvérénél. Tehát vagy jössz tüstént, vagy nem játszom többé veled.

— Most már csak azért sem megyek! felelte Piroska daczosan.

Ez lázadás, valóságos lázadás! És nem tehettem ellene semmit, tehát sarkon fordultam és büszkén távoztam.

Vagy egy óra multával, amint a homokvárnál foglalkoztam, jött Piroska. Elkészült-e a baba szoknyájával, vagy talán megbánta előbbi makacsságát, de nyilván részt akart venni a játékban. Ohó!

— Ide ne gyere! kiáltottam rá mérge-sen. Itt többé semmi keresni valód.

— Ó persze! Azt inkább én mondhat-nám neked, mert a homokvár az enyém.

— Ugyan? Valjon miért?

— Mert apácska az én születés-napomra adta.

— De nem csak neked.

— Nem is neked.

— Már pedig én nem engedem, hogy hozzá nyulj!

Igy pöröltünk-patvarkodtunk, míg egy-szerre csak nagyot ijedtünk, mert apánk termett ott.

— Ilyen testvéri módon mulattok? szólt komolyan. Nagyon szép! Menjetek a szobá-tokba, estig áristomban lesztek.

Röstelkelve sompolyogtunk be. Jó ideig duzzogva néztünk egymásra, aztán vitatni kezdtük, ki az oka a szoba-áristomnak. Végre pedig bölcsen beláttuk, hogy mind a ketten hibáztunk. És persze szépen meg-bekéltünk és megfogadtuk egymásnak, hogy megint vigan fogunk együtt játszani Homok-váránál.

Estére véget ért az áristom, siettünk is mindjárt kedves játszó-helyünkre. Amint oda értünk, majd kőbálvánnyá meredtünk: a remek, gyönyörű Homokvára nem csak elpusztult, hanem szőrén-lábán eltűnt, nem maradt egy homok-szem se belőle.

Szótlanul bámultunk egymásra, nem ér-tettük ezt a csodás veszedelmet. De megint ott termett apánk.

— Elhordattam azt a homokot, mert úgy láttam, hogy csak patvarkodtok fölötte. És egyébbel is így fogtok járni, ha tapasztal-ni fogom, hogy a testvéri szeretetnek a ti szívetek éppen csak olyan gyarló vára, amilyen ez a homokvár volt.

Megszégyenülten kullogtunk odább. S nem felejtettük el a homokvárat. Jobb testvérek lettünk és szívünk a szeretetnek erősebb vára lett annál a homokvárnál.

Rejtett név.

Antal, Vincze, Szilárd, Károly, Róza, László, Ambrus, Ilona, Sándor, Olga, Ottó.

E neveket úgy soroljátok egymás mellé vagy alá, hogy a kezdő-betűk össze-olvasásából egy ma-gyar jeles főpap neve tünjön elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis elbeszélések.”

Az ifjúság számára írta Ida néni. Számos képpel, díszes vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 12-ik számá-ban közölt rejtett nevek megfejtése:

Samu, Béla, Örzse, Mari, Antal, Bandi.

Helyesen fejtették meg: Jurenák Gizi, Weiss Róbert, Somogyi Margit, Lengyel Margit és Kálmán. Kövesi Jenő, Háy Irén és Juliska, Bayer Anti, Leipniker Ilus és Matyika, Friedmann Ernő József, Gyárfás Erzsike, Egyházy János, Kiss Margit, Weiszberger Teri és Ani, Hacker Irén,

Herzog Dóra és Vilma, Csia Erzsike, Kummerer Paula, Veress Gizike és Józsika, Badics Gizella, Nagy Lenke és Ernő, Luczenbacher Ada, Péterfy Vilma, Sárkány Agáta, Kazy Péter, Endreffy Vilma, Szántó Olga és Ernő, Boros Margit, Hudák Dezső, Sinkovits Clarissa.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Herzog Dóra és Vilma, Kaposvártt*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Tündérmesék«*, világhírű szép tündérmesék, a magyar ifjuság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LIX. köt. 11-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Rósa Margit, Nagy Lenke és Ernő, Pap Lili.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hankó Sándor. Azok a fehér szálak, melyek most a mezők s rétek fölött lengenek, pók-hálók s szintén arra szolgálnak, hogy egy-egy apró legyecske, bogárka megakadjon bennök. A nevek azonban nem »beka-nyál«, hanem »bika-nyál«, amelyhez hasonlítanak is. — **Endreffy Vilma.** Szinte dicséretre való felhívásnak tetszik, hogy az, akinek az írása olyan takaros, mint a tied, mentekezik a »csunya írása« miatt. Annyi azonban bizonyos, hogy szebben is tudsz írni. De én beérem az ilyen írással is. — **Kummerer Paula.** *Első* levélnek nagyon csinos irás. El is várom, hogy ezen túl mindig magad irsz. — **Kertész Pista.** Csak mondj te *bicziklit* és ne *bájsziklit*. Így ejti az angol, amihez nekünk semmi közünk. Találmánynak sem angol, hanem inkább franczia. A *biczikl* = *bykiklosz* pedig voltaképen görög szó. — **Thaly Florence.** Örvendek az örömdének. — **Neumann Eliz.** U. I. te sem olvasod a *»Forgó b. 10 parancsolatját«*, pedig sűrűn közlöm. Különbben kéréseddél nem hozzám fordultál volna. — **Sütő László.** Csak mentül többször örvendeztess meg gondos írásu soraiddal. — **Szakall** (nem *Szakáll*?) **Etuka és Bandi.** Az csak szerencse. Ha neked is jut, örvendj. Etuka írása rendes és tiszta. — **Csepreghy Ilonka.** Az a jegyző minden esetre érdemes férfiú, de ez nem elég arra, hogy rejtvénybe foglaljuk, melyet valamely magvas mondásnak vagy ismert névnek szánunk inkább. A bányád csinos rajzáról azonban csak dicséretet mondhatok. Az én régi Margitkám kedves emlékezetemben van. — **Máder Hedvig és Emma.** A rejtvényt a megfejtéssel egyetemben köll beküldeni. — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

október-decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a *»Kis Lap«* ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek, a lap pontos szétküldhetése érdekében, megrendelésüket mielőbb megújítani.

Az új évnegyed a *»Kis Lap«* most folyó 59-ik kötetének folytatolagos és befejező számait fogja nyújtani, gondosan előkészített tartalommal mind érdekes szöveg, mind pedig művészi rajzok tekintetében. Hosszabb elbeszélésül rendkívül lebilincselő **indiánus történet** fog megjelenni, az annak idején oly nagy tetszéssel fogadott „**Omas és Lalla**“ szerzőjétől, számos rajz kíséretében. Mint eddig, jövőre is érdekes változatosságban közöl minden szám kisebb **beszélyt, mesét, szindarabot**, ismeretterjesztő **cikket, költeményeket**, nagyobbára **rajzokkal**. Minden két hétben **szines melléklet** kíséri a lapot.

A rendes rovatok változatlanul maradnak, a rejtvények legszorgalmasabb megfejtői számára kitűzött **jutalmak kisorsolása** pedig ez évnegyed utolsó számával fog megtörténni.

A *»Kis Lap«* előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetési pénzt korona-értékben sziveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a *»Kis Lap«* kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A *»KIS LAP«* kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.